

Sygn. akt II K 516/13

1 Ds. 419/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Katarzyna Małolepsza

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **J. J.**

po rozpoznaniu w dniach: 23 października 2015 roku, 19 listopada 2015 roku, 18 grudnia 2015 roku, 23 lutego 2016 roku, 15 marca 2016 roku, 19 kwietnia 2016 roku, 31 maja 2016 roku, 16 września 2016 roku, 18 października 2016 roku, 22 listopada 2016 roku i 06 grudnia 2016 roku sprawy karnej

K. G. (1)

ur. (...) w Ś.

syna M. i B. z domu P.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 03 sierpnia 2012 roku w Ś., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1), po uprzednim stosowaniu przemocy wobec J. N. (1), polegającej na uderzeniu w głowę nieustalonym przedmiotem, szarpaniu, zabrał w celu przywłaszczenia portfel z pieniędzmi w kwocie 350 złotych, zegarek, dwie karty bankomatowe (...), kartę bankomatową T., dowód osobisty oraz legitymację ZUS o łącznej wartości 400 złotych na szkodę J. N. (1), powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci urazu głowy z otwartą raną powieki i okolicy oczodołowej wymagającej zszycia, bez złamania kości czaszki w obrazie RTG, skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, albowiem był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 02 lipca 2009 roku sygn. III K 188/08 za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk na karę łączną 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności, którą następnie objęto wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2011 roku sygn. III K 167/11 i wymierzono karę łączną 3 /trzech/ lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 kwietnia 2007 roku do 25 kwietnia 2007 roku, od 26 września 2007 roku do 10 kwietnia 2009 roku, od 08 czerwca 2009 roku do 09 grudnia 2009 roku, od 27 lipca 2011 roku do 08 marca 2012 roku,

tj. o czyn z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk i art. 278§5 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

a ponadto K. G. (1) oraz

A. M. (1)

ur. (...) w Ś.

syna A. i I. z M.

o to, że:

II. w dniu 16 listopada 2012 roku w Ś., województwa (...), w kasynie gier (...) przy (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wyłamaniu tylnej ściany automatu do gier oraz wyłamaniu urządzenia do przyjmowania banknotów, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200 złotych, powodując uszkodzenie automatu do gier na łączną kwotę 1450 złotych, działając na szkodę T. P. w łącznej wysokości 1650 złotych, przy czym **K. G. (1)** zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, albowiem był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 02 lipca 2009 roku sygn. III K 188/08 za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk na karę łączną 3 / trzech/ lat pozbawienia wolności, którą następnie objęto wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2011 roku sygn. III K 167/11 i wymierzono karę łączną 3 /trzech/ lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 kwietnia 2007 roku do 25 kwietnia 2007 roku, od 26 września 2007 roku do 10 kwietnia 2009 roku, od 08 czerwca 2009 roku do 09 grudnia 2009 roku, od 27 lipca 2011 roku do 08 marca 2012 roku,

tj. o czyn z art. 279§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, a wobec K. G. (1) o przestępstwo z art. 279§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

a ponadto A. M. (1)

o to, że:

III. w dniu 13 października 2012 roku w Ś., województwie (...), naraził M. Ł. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że po uprzednim szarpaniu i uderzaniu pokrzywdzonego rękoma i nogami po ciele oraz uderzeniu go kilkukrotnie w głowę sprzączką od paska, popchnął go w kierunku przejeżdżającego obok ulicą samochodu, w wyniku czego pokrzywdzony uderzył ciałem w boczną część samochodu od strony kierowcy, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy z otwartą raną powłok głowy wymagającą szycia, urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem mięszu płuca, stłuczenia klatki piersiowej, a także z powstaniem śladowej odmy opłucnowej po stronie prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwające poniżej 7 dni, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 160§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 57a§1 kk

IV. w dniu 04/05 września 2010 roku w Ś., województwie (...), kopiąc w szybę wystawową sklepu (...) przy ul. (...), dokonał jej wybicia oraz uszkodził reklamę znajdującą się na szybie powodując szkodę w wysokości 800 złotych na rzecz D. H. (1),

tj. o czyn z art. 288§1 kk

I. oskarżonego **K. G. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż oskarżony czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany:

1/ wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28.10.2011r. w sprawie sygn. akt III K 167/11 na karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 23.04.2007r. do dnia 25.04.2007r., od dnia 26.09.2007r. do dnia 10.04.2009r., od dnia 08.06.2009r. do dnia 09.12.2009r. i od dnia 27.07.2011r. do dnia 08.03.2012r., a obejmującym:

- wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 16.12.2008r. sygn. akt VI K 93/08 za czyn z art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 02.07.2009r. sygn. akt III K 188/08 za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65§1 kk, wymierzono karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 złotych każda,

tj. popełnienia czynu z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu **karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

II. oskarżonych **K. G. (1) i A. M. (1)** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż oskarżony **K. G. (1)** czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie I części dyspozytywnej wyroku,

tj. popełnienia przez **K. G. (1)** czynu z art. 279§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk, a przez **A. M. (1)** czynu z art. 279§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza:

- **K. G. (1) - karę roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,**

- **A. M. (1) - karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

III. oskarżonego **A. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 160§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 57a§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 160§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 57a§1 kk wymierza mu **karę roku pozbawienia wolności;**

IV. oskarżonego **A. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 288§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288§1 kk wymierza mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk, orzeczone oskarżonemu **K. G. (1)** kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu **karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;**

VI. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk, orzeczone oskarżonemu **A. M. (1)** kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu **karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

VII. na podstawie art. 57a§2 kk orzeka od oskarżonego **A. M. (1)** na rzecz pokrzywdzonego M. Ł. (1) nawiązkę w kwocie 1000 zł (tysiąca złotych);

VIII. na podstawie art. 63§1 i 5 kk, zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kary łącznych pozbawienia wolności okresy zatrzymania w sprawie:

- **K. G. (1)** - od dnia 18 sierpnia 2012 roku do dnia 19 sierpnia 2012 roku tj. dwa dni,

- **A. M. (1)** – od dnia 10 grudnia 2012 roku do dnia 12 grudnia 2012 roku tj. dwa dni;

IX. na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje solidarnie oskarżonych **K. G. (1) i A. M. (1)** do naprawienia w całości wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. P. kwoty 1650 zł (tysiąc sześćset pięćdziesiąt złotych);

X. na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje oskarżonego **A. M. (1)** do naprawienia w całości wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. H. (1) kwoty 800 zł (osiemset złotych);

XI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich:

- adw. E. L. (1) kwotę 2169,72 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu **K. G. (1)** z urzędu,

- adw. Z. G. kwotę 1756,44 zł (tysiąc siedemset pięćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści cztery grosze) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu **A. M. (1)** z urzędu,

XII. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. N. (1) mieszka w Ś. przy ul. (...). W dniu 03.08.2012r. około godziny 11.00 wyszedł z domu i udał się do sklepu (...) przy ul. (...), gdzie kupił puszkę piwa. Po wyjściu ze sklepu poszedł w kierunku ul. (...). Przechodząc obok Zakładu (...) zauważył siedzących na murku K. G. (1) i A. M. (1). J. N. (1) zapamiętał ich, gdyż mężczyźni ci również byli w (...) i stali przed nim w kolejce do kasy. Gdy wchodził do parku przy ul. (...), zauważył przebiegających przez ulicę oskarżonych, którzy szli w kierunku parku. W pewnym momencie poczuł jak ktoś dotyka go szyi. W pewnej chwili K. G. (1) zerwał J. N. (1) łańcuszek z szyi, który wpadł mu za koszulę. J. N. (1) obrócił się i rzucił w K. G. (1) puszką piwa. W tym momencie A. M. (1) uderzył go nieustalonym przedmiotem w głowę, w wyniku czego J. N. (1) zatoczył się i upadł na kolano. Następnie K. G. (1) szarpał J. N. (1), a A. M. (1) w tym czasie wyjął z lewej kieszeni jego spodni portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 350 zł, dwóch kart bankomatowych (...) i karty T., dowodu osobistego i legitymacji ZUS oraz zabrał mu z ręki zegarek. Po chwili mężczyźni uciekli w głąb parku w kierunku ul. (...).

Dowód: zeznania J. N. (1) – k. 4-5, 798v.

częściowo wyjaśnienia K. G. (1) – k. 56-58, 182-183, 723v.-724

częściowo wyjaśnienia A. M. (1) – k. 723v.-724v. oraz z akt sygn. II K 40/13 – k. 40-41, 49-51, 245-245v.

kserokopia protokołu okazania – k. 15-16, 35-36, 45-46

W wyniku pobicia J. N. (1) doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy z otwartą raną powieki i okolicy oczodołowej wymagającej zszycia, bez złamania kości czaszki w obrazie RTG powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu.

Dowód: kopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego – k. 7

kserokopia opinii sądowo – lekarskiej – k. 18

W dniu 13.10.2012r. około godziny 17.00 M. Ł. (1) wraz z kolegami S. K. (1) i P. K. (1) szli ul. (...) do Galerii (...). Gdy minęli skrzyżowanie ulic (...), zauważyli kilka osób stojących w bramie, wśród których obecny był A. M. (1). W pewnej chwili A. M. (1) wybiegł z bramy w kierunku M. Ł. (1). Podbiegł do niego i zaczął uderzać go pięściami po twarzy. M. Ł. (1) bronił się, szarpiąc się z nim i odpychając go na metalowe barierki oddzielające chodnik od jezdni. M. Ł. (1) okazał się silniejszy i A. M. (1) przestał go atakować krzycząc do swoich kolegów, aby go od niego zabrali. M. Ł. (1) odszedł od A. M. (1) i razem z P. K. (1) i S. K. (1) udali się w stronę (...). Po chwili A. M. (1) ponownie podbiegł do M. Ł. (1) i kilkakrotnie uderzył go w głowę metalową sprzączką od paska, który trzymał w ręku. M. Ł. (1) odwrócił się i zaczął zasłaniać się rękami. W tym czasie A. M. (1) odpadła sprzączką z paska. Wówczas zaczął on uderzać M. Ł. (1) rękami i kopać go nogami po całym ciele. Obaj mężczyźni zaczęli się szarpać. W czasie szarpaniny A. M. (1) pchnął M. Ł. (1) pod przejeżdżający w tym momencie samochód osobowy marki V. (...) nr rej (...), wskutek czego uderzył on tułowiem w lewe boczne lustro pojazdu, a następnie przetoczył się na przednie lewe drzwi. A. M. (1) uciekł z miejsca zdarzenia.

Dowód: zeznania M. Ł. (1) – k. 206-207, 272-273, 761

P. K. (1) – k. 212-213, 760v.

S. K. (1) – k. 214-215, 760v.-761

A. S. (1) – k. 195, 761-761v.

częściowo zeznania T. Ł. (1) – k. 219-220, 1032v.

częściowo wyjaśnienia A. M. (1) – k. 263, 334-335

protokół oględzin miejsca – k. 196-200

wykaz dowodów rzeczowych – k. 223

W opinii sądowo - lekarskiej z dnia 13.11.2012r. biegły z zakresu medycyny sądowej M. B. wskazał, że M. Ł. (1) na skutek zdarzenia z dnia 13.10.2012r. doznał urazu głowy z otwartą raną powłok głowy wymagającą szycia, urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem mięszu płuca, stłuczenia klatki piersiowej, a także z powstaniem śladowej odmy opłucnowej po stronie prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwające poniżej dni siedmiu.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 203-205

opinia sądowo – lekarska z dnia 13.11.2012r. – k. 222

W dniu 16.11.2012r. K. G. (1) i A. M. (1) udali się do kasyna gier (...) mieszczącego się przy Placu (...) w Ś.. W trakcie gry na automacie przez K. G., wykorzystując sen pracownika obsługi, A. M. (1) siłowo napierał na maszynę powodując wyłamanie tylnej ściany automatu do gier. Następnie obaj oskarżeni, również przy użyciu siły fizycznej, dokonali wyłamania urządzenia do przyjmowania banknotów tzw. akceptora, uszkadzając przy tym taśmę połączenia i powodując, że nakładka czytnika znalazła się w rynience na monety i została wciśnięta do środka. Przez powstały w ten sposób otwór w automacie oskarżeni zabrali pieniądze w łącznej kwocie 200 złotych. Uszkodzenie automatu do gier przez oskarżonych spowodowało szkodę w mieniu pokrzywdzonego T. P. w wysokości 1450 złotych.

Dowód: zeznania M. M. (2) – k. 253-254, 257-258, 799

częściowo wyjaśnienia K. G. (1) – k. 279-280, 282-283, 309-310, 723v.-724

częściowo wyjaśnienia A. M. (1) – k. 263, 334-335, 723v.- 724v.

W nocy z 04 na 05.09.2010r. A. M. (1) szedł ulicą (...) w Ś.. Przechodząc obok sklepu (...) oskarżony kopnął w szybę wystawową sklepu, w wyniku czego dokonał jej wybicia oraz uszkodzenia reklamy, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia. Swoim zachowaniem spowodował straty w wysokości 800 zł na szkodę D. H. (1).

Dowód: zeznania D. H. (1) - k. 238-239, 798v.-799

wyjaśnienia A. M. (1) – k. 263, 723v.-724v.

K. G. (1) ma obecnie 32 lata, jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu, ma wykształcenie średnie, z zawodu elektryk, w miejscu zamieszkania posiadał pozytywną opinię, utrzymywał się z prac dorywczych. Przebywając w zakładzie karnym był uczestnikiem podkultury więziennej, jego zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności było umiarkowane.

Dowód: dane osobo – poznawcze oskarżonego – k- 343, 723

wywiad środowiskowy dot. K. G. – k. 853-855

opinia dot. K. G. – k. 881

A. M. (1) ma 25 lat, jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu, posiada wykształcenie zawodowe, bez zawodu, utrzymywał się z prac dorywczych. Jego zachowanie w warunkach izolacji więziennej było negatywne, był

karany dyscyplinarnie ponad dwadzieścia razy, w stosunku do popełnionych przestępstw i dotychczasowej drogi życia deklarował postawę bezkrytyczną.

Dowód: dane osobo – poznawcze oskarżonego – k. 343v., 723v.

opina dot. A. M. – k. 868,

Oskarżeni byli wielokrotnie karani sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżony K. G. (1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 02.07.2009r. sygn. akt III K 188/08 został skazany za czyn z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 złotych każda. Karę pozbawienia wolności objęto wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28.10.2011r. (sygn. akt III K 167/11) i połączono z karą 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 16.12.2008r. (sygn. akt VI K 93/08) za czyn z art. art. 158§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, wymierzając karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a K. G. odbywał ją w okresie od 23.04.2007r. do 25.04.2007r., od 26.09.2007r. do 10.04.2009r. , od 08.06.2009r. do 09.12.2009r., od 27.07.2011r. do 08.03.2012r.

Dowód: karty karne – k. 842-844, 845-847

odpis wyroku łącznego SO w Świdnicy sygn. akt III K 167/11 – k. 77-78

odpis wyroku SO w Świdnicy z dnia sygn. akt III K 188/08 – k. 79-123

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 26.06.2013r. w sprawie sygn. akt II K 40/13 A. M. (1) został skazany za czyn z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk i art. 278§5 kk w zw. z art. 11§2 kk popełniony w dniu 03.08.2012r. na szkodę J. N. (1) na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. **Dowód:** wyrok SR w Świdnicy z dnia 26.06.2013r. sygn. II K 40/13 – akta sygn. II K 40/13

K. G. (1) w postępowaniu przygotowawczym początkowo nie przyznał się do rozboju na osobie J. N. (1) i odmówił składania wyjaśnień. (k. 39-40). Składając kolejne wyjaśnienia przyznał się do popełnienia tego rozboju wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1). Wyjaśniał, że było to w parku na ul. (...), jednak nie pamiętał szczegółów, bo był pijany (56-58, 182-183).

Odnośnie kradzieży z włamaniem do automatu w salonie (...) oskarżony przyznał się do jego popełnienia twierdząc, że był pod znacznym wpływem alkoholu i nie wie jak znalazł się w tym salonie, nie wie jak doszło do tego zdarzenia, grał na automacie, włożył swoje 100 zł i automat się zablokował, ale banknotu całkiem nie wciągnęło i wystawał jego kawałek. Zaczął przy tym grzebać i wypadł plastik w miejscu, gdzie wkłada się banknoty. Następnie z automatu wypadły pieniądze, które zabrał (k. 279-280, 282-283, 309-310).

Na rozprawie przed Sądem (k. 723v.-724) K. G. (1) nie przyznał się do popełnienia rozboju, przyznał się do II zarzucanego mu czynu. Nie podtrzymał wyjaśnień złożonych w dniu 19.08.2012r. i 12.03.2013r. Twierdził, że wyłamał w automacie do gry tylko przednie wejście w miejscu gdzie wkłada się pieniądze i był tam sam. Natomiast w trakcie rozboju na osobie J. N. stał obok i nic nie robił, a następnie odszedł. Podał, że szli z A. M. pijąc piwo, a przed nimi siedł pokrzywdzony. W momencie wymijania go A. M. nagle uderzył pokrzywdzonego ręką w twarz, po czym pokrzywdzony upadł i widział jak A. M. wyciągnął z jego kieszeni portfel, trwało to kilka sekund, potem uciekli.

A. M. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do naruszenia czynności narządów ciała M. Ł. (1) (k. 263, 334-335). Wyjaśniał, że uderzył pokrzywdzonego sprzączką w głowę i w szarpaninie odepchnął na nadjeżdżające auto, po czym uciekł z miejsca zdarzenia. Przyznał, że w 2010 roku wybił szybę wystawową w perfumerii, bo był wtedy zdenerwowany. Potwierdził, że w listopadzie 2012 roku przebywał w kasynie na Placu (...), był nietrzeźwy i był sam, coś mu odbiło i w przedniej obudowie automatu wyrwał zabezpieczenie w miejscu gdzie znajdują się pieniądze. Nie pamiętał czy był wtedy z K. G..

Na rozprawie przed Sądem (k. 723v.-724v.) A. M. (1) przyznał się jedynie do zniszczenia mienia dokonanego w 2010 roku. Do pozostałych czynów nie przyznał się, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Wyjaśniał, że to on pobił i okradł J. N. (1), a K. G. nie był w stanie zareagować z uwagi na upojenie alkoholowe.

Składając wyjaśnienia w sprawie sygn. akt II K 40/13 A. M. (1) wyjaśniał, że 03.08.2012r. pił od rana z K. G., następnie udali się po zakup alkoholu do Biedronki na ul. (...), po zakupie piwa poszli do parku. Tam zauważyli starszego mężczyznę, szedł sam, podbiegli do niego, oskarżony uderzył go dwukrotnie ręką po głowie, chyba pięściami, mężczyzna się przewrócił. Kiedy leżał oskarżony wyrwał mu portfel z kieszeni i zabrał zegarek, po czym uciekli. Nie pamiętał czy K. G. bił tego mężczyznę, to działo się szybko, mogła być taka sytuacja, że K. G. trzymał tego dziadka lub szarpał się z nim. Pieniądze zabrali i podzielili się nimi na pół, było ok. 300 zł lub więcej, portfel z dokumentami i kartami wyrzucili. Oskarżony wyraził żal, był pod wpływem alkoholu i nie kontrolował swojego zachowania. A. M. wyjaśniał też, że pomysł narodził się spontanicznie, nie kontrolowali się, bo byli pijani, pieniądze zgubili. Na rozprawie przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, bo był na kamerach w sklepie, miał zamiar pokryć koszty leczenia pokrzywdzonego z prac dorywczych (40-41, 49-51, 245-245v.).

Sąd zważył:

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im czynów.

Konstruując stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na wiarygodnych, zdaniem Sądu, zeznaniach pokrzywdzonych: J. N. (1) (czynu I), M. Ł. (1) (czyn III), D. H. (1) (czyn IV), pozostałych świadków: A. S. (1), P. K. (1) i S. K. (1) (czyn III), M. M. (2) (czyn II), oraz częściowo na zeznaniach T. Ł. (1) i wyjaśnieniach oskarżonych, o czym poniżej, a także na dowodach z dokumentów zgromadzonych w sprawie, a wskazanych w stanie faktycznym uzasadnienia.

Sąd nie znalazł żadnych powodów, dla których miałby uznać zeznania pokrzywdzonego J. N. (1) za niewiarygodne czy też mające na celu bezpodstawne obciążanie oskarżonych. Pokrzywdzony zeznawał konsekwentnie, logicznie i spójnie opisywał w swoich zeznaniach zdarzenia będące przedmiotem czynu z punktu I części wstępnej wyroku. Przedstawiona przez pokrzywdzonego relacja nie pozostawia żadnych wątpliwości co do udziału obu oskarżonych w przedmiotowym rozboju na jego osobie, a także co do tego, jakie czynności i w którym momencie zdarzenia każdy z nich wykonywał wobec J. N.. Pokrzywdzony potwierdził te informacje także w czasie przeprowadzonych w postępowaniu przygotowawczym okazań osób, rozpoznając wśród okazanych mu mężczyzn obu oskarżonych i wskazując w jaki sposób każdy z nich zachowywał się w krytycznym czasie. Bez wątplenia więc obaj oskarżeni działali w tym czasie wspólnie - A. M. uderzył w głowę pokrzywdzonego, a K. G. szarpał się z pokrzywdzonym, po czym A. M. zabrał mienie pokrzywdzonego, którym oskarżeni następnie podzielili się. J. N. (1) wskazał też jakiego rodzaju mienie zostało mu zabrane i jakiej wartości, a żadna ze stron postępowania tych informacji pokrzywdzonego nie kwestionowała.

Pokrzywdzony opisał także jakiego rodzaju obrażeń ciała doznał na skutek działania oskarżonych i w tym zakresie zeznania J. N. znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego oraz opinii sądowo – lekarskiej. Powyższe dokumenty nie budzą żadnych wątpliwości co do ich sporządzenia przez właściwe organy i w ramach przyznanych uprawnień, a opinia biegłego sądowego jest kompletna, sporządzona przez biegłego, którego fachowości nie sposób zakwestionować.

Wobec powyższego, uznanego za wiarygodny, materiału dowodowego, w tym tak szczegółowych i konsekwentnych zeznań J. N. (1) w toku całego postępowania, Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonych, w których przyznali oni, że byli na miejscu zdarzenia, a A. M. opisał w jakich okolicznościach wraz z K. G. dokonał rozboju na osobie J. N. (1), a więc jego wyjaśnieniom złożonym w toku postępowania w sprawie sygn. akt II K 40/13. Treść tychże wyjaśnień i ich ocena stały się bowiem podstawą uznania sprawstwa i stwierdzenia winy A. M. w tejże sprawie. Z wyjaśnień tych wynika jednoznacznie, że obaj oskarżeni stosowali przemoc wobec

pokrzywdzonego, a celem ich działania był zabór mienia pokrzywdzonego. Mienie to zostało zabrane, a oskarżeni podzielili się pieniędzmi J. N.. Niewiarygodne są odmienne twierdzenia oskarżonych, zwłaszcza A. M., który na rozprawie przed Sądem usiłował w ewidentny sposób umniejszyć rolę K. G. w popełnionym przestępstwie twierdząc, że dokonał go sam. Zasłanianie się przez K. G. niepamięcią, z uwagi na spożyty tego dnia alkohol, a z wyjaśnień A. M. wynika, że spożywali go od rana, oraz krótkim czasem trwania zdarzenia, stanowi zdaniem Sądu przyjętą linię obrony obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo przez tego oskarżonego. K. G. (1) doskonale bowiem zdaje sobie sprawę ze swojej sytuacji prawnej związanej z odpowiedzialnością karną w warunkach recydywy z art. 64§1 kk i tego konsekwencjach.

Sąd nie zakwestionował także wiarygodności zeznań złożonych przez M. M. (3) odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 16.11.2012r. z udziałem obu oskarżonych. Świadek opisała szczegółowo zachowanie oskarżonych, potwierdziła, że rozpoznała ich obu, nie miała wątpliwości co do tego, który z nich jakie czynności wykonywał, a doprowadziły one do zaboru mienia w kwocie 200 złotych i uszkodzenia maszyny na kwotę 1450 złotych. Wartości tych w toku postępowania strony nie kwestionowały. M. M. nie była wprawdzie bezpośrednim świadkiem zachowania oskarżonych, którzy do swoich działań wykorzystali sen innego pracownika, ale posiłkowała się nagraniem z monitoringu zamontowanego w salonie, co pozwoliło jej na dokładne odtworzenie działań oskarżonych. Obaj oskarżeni w postępowaniu przygotowawczym przyznali się do popełnienia tego czynu. Natomiast w postępowaniu sądowym A. M. zmienił zdanie, nie przyznając się tym razem do jego popełnienia, jednocześnie odmawiając składania wyjaśnień i zasłaniając się niepamięcią spowodowaną wypitym alkoholem. Zresztą obaj oskarżeni zgodnie twierdzili, że nie pamiętają szczegółów tego zdarzenia i nie pamiętają czy byli wówczas z kimś czy sami w tym lokalu. Każdy z nich przyznał się do wyłamania urządzenia do przyjmowania banknotów i zabrania pieniędzy z automatu. Jednak A. M. nie pamiętał czy dokonał wyłamania tylnej ściany maszyny, a K. G. zaprzeczył temu. W tym zakresie wiążące ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o zeznania M. M., konsekwentne, spójne i szczegółowe, z których jednoznacznie wynika, że jeden z oskarżonych grał na automacie, a drugi siłowo napierał na maszynę. Świadek zeznała także, że widziała na nagraniu, jak A. M. wkładał rękę do środka maszyny. Z ustaleń Sądu wynika, że K. G. akceptował sposób działania A. M. polegający na uszkodzeniu tylnej ściany maszyny. Celem działania oskarżonych w zakresie wyłamania akceptora było dostanie się do jej wnętrza i dokonanie stamtąd zaboru mienia, co potwierdzają złożone przez nich wyjaśnienia. Nieprzyznanie się oskarżonego A. M. do popełnienia tego przestępstwa, wspólnie z K. G., przy braku odmiennych wyjaśnień od złożonych przez tego pierwszego w postępowaniu przygotowawczym, a potwierdzających jego przestępcze działania, jest tylko i wyłącznie nieprzyznaniem się formalnym, niepopartym jakimkolwiek wiarygodnym materiałem dowodowym. W toku postępowania nie ustalono także, by przedmiotowy automat był wcześniej uszkodzony lub niesprawny, skoro oskarżony K. G. grał na nim, co wynika z jego wyjaśnień i zeznań świadka, a takich wątpliwości w toku postępowania strony nie zgłaszały.

Kolejne zeznania świadków dotyczyły zdarzenia z dnia 13.10.2012r., w którym pokrzywdzony został M. Ł. (1). Zeznania tego pokrzywdzonego są szczegółowe, konsekwentne i w ocenie Sądu w logiczny i przekonujący sposób zostały w nich przedstawione zdarzenia z udziałem oskarżonego A. M.. M. Ł. (1) opisał okoliczności z pierwszej fazy zdarzenia, w której został zaatakowany przez oskarżonego i w czasie wzajemnej szarpaniny uzyskał nad nim przewagę. Przy tym pokrzywdzony nie próbuje przedstawiać siebie i swojego zachowania w jak najkorzystniejszym świetle, nie zataja szczegółów przyznając wprost, że „był silniejszy od oskarżonego”, a oskarżony krzychał, żeby zabrali go od niego. Świadek przedstawił także następną część zdarzenia, kiedy został ponownie zaatakowany przez A. M. i uderzony kilkakrotnie metalową sprzączką od paska w głowę. Przyznał, że ponownie zaczęli się szarpać i wówczas oskarżony pchnął pokrzywdzonego wprost pod nadjeżdżający ul. (...) samochód, którym kierowała wówczas A. S. (1). M. Ł. (1) na skutek popchnięcia uderzył w boczne lusterko i drzwi samochodu. Opisał także dalsze zachowanie oskarżonego i towarzyszących mu osób, a także obrażenia ciała jakich doznał na skutek zdarzenia.

Z powyższymi zeznaniami M. Ł. korespondują zeznania złożone przez świadków P. K. (1) i S. K. (1) opisujących w tożsamy sposób te fragmenty zdarzenia, których byli bezpośrednimi obserwatorami. Zgodnie zeznali, że stroną atakującą był oskarżony, który po pierwszej fazie zdarzenia ponownie podbiegł do M. Ł. i uderzył go kilka razy sprzączką od paska w głowę, po czym popchnął pokrzywdzonego pod nadjeżdżający samochód. O ile można by

mieć zastrzeżenia co do obiektywizmu w/w świadków, będących wszak kolegami pokrzywdzonego, choć do takich obiekcji Sąd nie znalazł podstaw, to stwierdzić należy, że nie są to jedyne dowody potwierdzające taki właśnie przebieg wydarzeń. Również świadek A. S. (1) potwierdził, że widziała szarpiące się osoby, a kiedy przejeżdżała obok nich jeden z tych mężczyzn pchnął drugiego na środek ulicy wprost na jej auto. Potwierdziła, że pokrzywdzony uderzył w boczne lustro, krwawił z głowy, a napastnicy uciekli. A. S. (1) jest osobą obcą dla oskarżonego i nie sposób znaleźć powodu, dla którego ewentualnie miałyby swoimi zeznaniami bezpodstawnie obciążać A. M..

Za wiarygodnością zeznań w/w świadków i przedstawionego przez nich przebiegu wydarzeń przemawia także treść dołączonej dokumentacji medycznej i opinii sądowo – lekarskiej sporządzonej przez biegłego z zakresu medycyny sądowej. Wartości dowodowej i wiarygodności tychże dokumentów nie sposób podważyć.

Sąd uznał zeznania złożone przez T. Ł. (1) za wiarygodne w części, w jakiej korespondują z treścią zeznań w/w świadków zdarzenia i pokrzywdzonego. Na percepcję T. Ł. w owym czasie niewątpliwie wpływ miał spożyty przez nią alkohol, co sama przyznała w złożonych zeznaniach. Twierdziła, że to pokrzywdzony z kolegami wyzywał oskarżonego, co nie zostało potwierdzone zeznaniami M. Ł., P. K. i S. K.. Dalej opisała tylko jedną fazę zdarzenia, bezpośrednio przed popchnięciem pokrzywdzonego pod samochód kierowany przez A. S., twierdząc przy tym, że nie widział, by A. M. uderzał pokrzywdzonego jakimś przedmiotem, a także by pchnął pokrzywdzonego pod samochód oraz by pokrzywdzony miał jakieś obrażenia. W tym też zakresie zeznania w/w świadka, jako sprzeczne z uznanym za wiarygodny i przedstawionym powyżej materiałem dowodowym, na wiarę nie zasługują. T. Ł. (1) niewątpliwie usiłuje umniejszyć rolę oskarżonego w tym przedmiotowym zdarzeniu i przedstawić go jako ofiarę, a nie napastnika.

A. M. (1) w toku postępowania przygotowawczego potwierdził, że uderzył M. Ł. sprzączką od paska po głowie, bo – jak podał – pokrzywdzony „zgrywał cwaniaczka”. Przyznał też, że podszedł do pokrzywdzonego i w czasie szarpaniny odepchnął go pod jadące auto i pokrzywdzony obił się o nie, a oskarżony uciekł. Powyższe wyjaśnienia A. M. korespondują z uznanymi za wiarygodne zeznaniami w/w świadków i w ocenie Sądu zasługują na wiarę. Formalne zaprzeczenie sprawstwa w tym zakresie przez oskarżonego na rozprawie przed Sądem nie zostało poparte żadnymi dowodami. Ponownie tutaj podkreślić należy, że A. M. (1) nie był ofiarą działania M. Ł., lecz agresorem, nie przebijającym w środkach, by rozprawić się z – jak to określił „cwaniaczkiem”.

Natomiast A. M. (1) całkowicie pominął w swoich wyjaśnieniach pierwszą fazę zdarzenia, a uzyskanie w tym zakresie jego stanowiska okazało się w toku postępowania przed Sądem niemożliwe z uwagi na odmowę składania przez oskarżonego wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Dlatego też ustalając stan faktyczny dotyczący tej fazy zdarzenia Sąd oparł się na wiarygodnych i nie budzących wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń zeznaniach M. Ł. oraz towarzyszących mu mężczyznom.

Odnośnie zdarzenia z nocy 04/05.09.2010r. Sąd, ustalając stan faktyczny, oparł się na treści wyjaśnień złożonych przez A. M. (1) i zeznaniach pokrzywdzonego D. H. (1). Oskarżony opisał w jakich okolicznościach dokonał wybicia szyby wystawowej i uszkodzenia reklamy, a pokrzywdzony wskazał wartość poniesionej na skutek działania oskarżonego szkody. Podana kwota nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony. W tym też zakresie Sąd uznał za wiarygodne korespondujące ze sobą wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania D. H..

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że obaj oskarżeni swoimi działaniami wyczerpali ustawowe znamiona przypisanych im w części dyspozytywnej wyroku czynów, a ich wina w tym zakresie została udowodniona.

Odnośnie czynu I:

K. G. (1) i A. M. (1) (prawomocnie skazany za ten czyn – przyp. Sądu) w dniu 03.08.2012r. w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu – co do takiego sposobu działania oskarżonych Sąd nie miał żadnych wątpliwości – po uprzednim stosowaniu przemocy wobec J. N. (1) (uderzenie w głowę nieustalonym przedmiotem, szarpanie) zabrali w celu przywłaszczenia portfela z pieniędzmi w kwocie 350 złotych, zegarek, karty bankomatowe (...) i T., dowód osobisty, legitymację ZUS o łącznej wartości 400 złotych, czym działali na szkodę wskazanego pokrzywdzonego. Niewątpliwie

na skutek działania oskarżonych J. N. doznał obrażeń ciała opisanych w punkcie I części wstępnej wyroku, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni siedmiu.

Przestępstwo z art. 280 kk ma dwa przedmioty ochrony: główny - to ochrona prawa własności, posiadania i innych praw rzeczowych i obligacyjnych przysługujących danemu podmiotowi do rzeczy oraz tzw. poboczny - czyli nietykalność, zdrowie i życie człowieka. Wskazać przy tym należy, że zamach na człowieka stanowi jedynie środek prowadzący do realizacji celu, którym jest zabór rzeczy. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonych wypełnia znamiona czynu z art. 280§1 kk, gdyż stosowali oni wobec J. N. (3) przemoc fizyczną w postaci uderzenia w głowę nieustalonym przedmiotem i szarpania, a celem działania oskarżonych był zabór mienia pokrzywdzonego. A. M. przyznał też, że zabranymi pokrzywdzonemu pieniędzmi podzielili się.

Użycie zaś przemocy wobec osoby polega na fizycznym i bezpośrednim oddziaływaniu na ciało człowieka, ukierunkowanym na przełamanie lub uniemożliwienie oporu. Użyciem przemocy w rozumieniu art. 280 kk jest nawet zastosowanie niewielkiej siły fizycznej, odpowiadającej naruszeniu nietykalności cielesnej, jeżeli zastosowanie jej prowadzi do przełamania woli pokrzywdzonego (zob. wyrok SA w Krakowie z 13 grudnia 1994 r., II AKr 189/94, OSA 1995, z. 4, poz. 19).

Dodać przy tym należy, iż nie ma znaczenia dla przyjętej kwalifikacji prawnej czynu to, który ze sprawców użył przemocy wobec pokrzywdzonego, a także to, który z nich zabrał rzeczy do niego należące. Sprawcy wszak wiedzieli co robią i mieli tego pełną świadomość, widzieli jakie czynności każdy z nich wykonuje i akceptowali te działania (zob.: wyrok SN z dnia 01.04.1981r., III KP 45/81, niepubl.; wyrok SA w Krakowie z dnia 27.01.1994r., II AKr 247/93, publ. KZS 1994/1/23). Co do tego, że każdy z oskarżonych akceptował zachowania pozostałych oskarżonych wobec pokrzywdzonego, stosowaną wówczas przemoc fizyczną, a także dokonany zabór mienia pokrzywdzonego - nie może być żadnych wątpliwości. Znamiona rozboju spełnia zachowanie sprawców polegające na szarpaniu, przytrzymywaniu, kopaniu czy uderzaniu pokrzywdzonego. Dla przyjęcia odpowiedzialności za przestępstwo wieloczynowe, w tym zwłaszcza za rozbój, nie ma znaczenia, którą z czynności sprawca samodzielnie wykonuje. Istotne natomiast jest to, że oskarżeni obejmowali świadomością całość akcji przestępnej realizowanej partiami przez poszczególne osoby i godzili się na to. Wystąpił też skutek niezbędny przy każdym przestępstwie materialnym, a mianowicie zabór rzeczy.

Wskazać też należy, że K. G. (1) opisanego wyżej przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64§1 kk, ponieważ był już wcześniej karany sędownie za przestępstwa umyślne na karę pozbawienia wolności i odbył karę w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy (wyroki sądów cytowane w stanie faktycznym uzasadniane) i w okresie 5 lat od odbycia kary dopuścił się kolejnego przestępstwa umyślnego i podobnego do poprzedniego. Wszystkie wymogi dla przyjęcia art. 64§1 kk wobec w/w oskarżonego zostały spełnione.

Sąd dokonał przy tym stosownej korekty opisu czynu zarzucanego w punkcie I (analogicznie dotyczy ona także punktu II) K. G. poprzez prawidłowe opisanie jego działania w warunkach recydywy określonej w art. 64§1 kk.

Nadto zasadnym było przyjęcie, że oskarżony K. G. swoim zachowaniem opisanym w punkcie I części wstępnej wyroku wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 275§1 kk, albowiem przywłaszczył (działając oczywiście wspólnie i w porozumieniu z A. M.) dokument stwierdzający tożsamość innej osoby - pokrzywdzonego.

K. G. - wraz z A. M. - 03.08.2012r. uderzając i szarpiąc J. N. (1) spowodowali u niego obrażenia ciała w postaci: urazu głowy z otwartą raną powieki i okolicy oczodołowej wymagającej szycia, bez złamania kości czaszki w obrazie RTG, skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres poniżej dni siedmiu. Obrażenia te niewątpliwie powstały na skutek działania oskarżonego K. G. i A. M., którzy zdawali sobie sprawę z możliwości ich wystąpienia u pokrzywdzonego i co najmniej godzili się na to. Powstały one na skutek uderzeń zadawanych przez oskarżonych i co do tego Sąd nie miał wątpliwości.

Właściwa jest więc w przyjęta przez Sąd kumulatywna kwalifikacja prawna czynu popełnionego przez oskarżonego K. G..

Natomiast Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego co do zasadności przyjęcia do kwalifikacji prawnej art. 276 kk oraz art. 278§5 kk. Przepis art. 280§1 kk w swoich znamionach ustawowych zawiera już kradzież („kto kradnie”), nawiązując do wszystkich form kradzieży, bez zawężenia znaczenia, tak więc ponowne przywoływanie przepisu dotyczącego kradzieży (art. 278 kk) nie znajduje uzasadnienia.

Z kolei „(...) art. 276 przewiduje karalność zniszczenia, uszkodzenia, uczynienia bezużytecznym albo ukrywania lub usuwania dokumentu, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie dysponować. Przez zniszczenie należy rozumieć umyślne unicestwienie dokumentu, natomiast uszkodzeniem jest naruszenie powłoki materialnej dokumentu lub naruszenie zawartej w nim treści (np. wykreślenie istotnych fragmentów). Z kolei ukryciem będzie czasowe uniemożliwienie korzystania z dokumentu przez osobę uprawnioną (bez naruszenia jego substancji), usunięciem zaś - zabranie dokumentu z miejsca lub zbioru, w którym dokument powinien się znajdować” – A. M. (3), Komentarz do art. 276 Kodeksu karnego. O ile dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu wskazują, iż oskarżeni zabrali pokrzywdzonemu również jego dowód osobisty (które następnie rzekomo wyrzucili w nieustalonym miejscu), o tyle brak jest podstaw do przypisania oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie czynu z art. 276 kk. Brak bowiem zamiaru działania oskarżonych, a przez to wyczerpania przez niego któregośkolwiek z ustawowych znamion enumeratywnie wskazanych przez art. 276 kk. A wskazać też należy, że również prokurator nie zawarł w opisie zarzucanego oskarżonym czynu (w obu aktach oskarżenia) znamion przestępstwa spenalizowanego w art. 276 kk, w szczególności nie wskazał, na czym miałyby polegać przestępne działanie oskarżonych w tym zakresie.

Co do czynu II:

W dniu 16.11.2012r. oskarżeni, działający wspólnie i w porozumieniu, dopuścili się kolejnego przestępstwa polegającego na tym, że po wyłamaniu tylnej ściany automatu do gier oraz wyłamaniu urządzenia do przyjmowania banknotów zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200 zł powodując uszkodzenie automatu na łączną kwotę 1450 zł.

Z przestępstwem z art. 279§1 kk mamy do czynienia wówczas, gdy sprawca zabiera cudzą rzecz ruchomą (mienie ruchome) w celu przywłaszczenia w następstwie jakiegokolwiek fizycznego oddziaływania i usunięcia w ten sposób przeszkody materialnej będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Każdy, kto współdziała z inną osobą w zaborze mienia w celu przywłaszczenia, będąc świadomym tego, że ta osoba zastosowała włamanie jako sposób tego zaboru, odpowiada za współsprawstwo w kradzieży z włamaniem z art. 279 kk.

Nie ma również w tej sytuacji żadnego znaczenia jaki był podział ról współsprawców kradzieży z włamaniem i który ze współsprawców usunął przeszkodę fizyczną służącą ochronie mienia przed osobami nieuprawnionymi oraz dokonał włamania. I taki też sposób w tym przypadku działali obaj oskarżeni. Niewątpliwie dokonali uszkodzenia tejże maszyny, a następnie dostając się do jej wnętrza zabrali mienie nienależące do nich w celu jego przywłaszczenia. Spowodowali swoim działaniem szkodę w mieniu pokrzywdzonego T. P. w łącznej wysokości 1650 zł. Biorąc zaś pod uwagę podane powyżej wartości szkód (zabranego mienia – 200 złotych i uszkodzonego mienia – 1450 złotych) zasadnym było przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu również z art. 288§1 kk.

Co do K. G., podobnie jak w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, Sąd przyjął jego działanie w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 kk, odsyłając w tym zakresie do szczegółowego opisu recydywy zawartego w tym punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Co do czynu III:

Sąd podzielił wskazania oskarżyciela publicznego co do kwalifikacji prawnej tego czynu z art. 160§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 57a§1 kk. A. M. (1) w dniu 13.10.2012r. w Ś. szarpiąc się i uderzając M. Ł. (1)

rękoma i nogami po ciele oraz kilkukrotnie w głowę sprzączką od paska, popchnął pokrzywdzonego w kierunku przejeżdżającego obok ulicą samochodu, w wyniku czego pokrzywdzony uderzył ciałem w boczną część samochodu od strony kierowcy. W ten sposób oskarżony naraził M. Ł. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu zwłaszcza, że pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy z otwartą raną powłok głowy wymagającą szycia, urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem mięszu płuca, stłuczenia klatki piersiowej, a także z powstaniem śladowej odmy opłucnowej po stronie prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwające poniżej 7 dni.

Artykuł 160 kk określa typ przestępstwa narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania przez niego skutku w postaci śmierci lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Przy czym warunkiem zrealizowania znamion tego czynu jest przeniesienie przez sprawcę człowieka ze stanu bezpiecznego dla jego życia lub zdrowia w stan narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, względnie przeniesienie człowieka z jednego stanu niebezpieczeństwa w stan bardziej niebezpieczny (zob.: wyrok Sadu Najwyższego z d. 26/06/1980r., sygn. II KR 191/80, publ. OSNPG 1981, nr 1, poz. 4).

A. M. (1) swoim zachowaniem wobec M. Ł. (3) zrealizował znamiona czynu z art. 160§1 kk. Nie tylko wywołał stan niebezpieczeństwa i to bezpośredniego dla pokrzywdzonego, ale również popychając pokrzywdzonego wprost pod najeżdżający samochód realnie naraził M. Ł. na możliwość wystąpienia skutków wręcz tragicznych dla jego zdrowia lub życia.

M. Ł. (3) doznał przy tym określonych obrażeń ciała, stąd właściwym jest przyjęcie w stosunku do działania oskarżonego kumulatywnej kwalifikacji prawnej z art. 160§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, gdyż dopiero taka kwalifikacja prawna w pełni odzwierciedla to co oskarżony faktycznie zrobił. Obrażenia te niewątpliwie powstały na skutek działania oskarżonego, który doskonale zdawał sobie sprawę z możliwości ich wystąpienia u pokrzywdzonego i co najmniej godził się na to.

Czyn oskarżonego niewątpliwie nosi też znamiona czynu o charakterze chuligańskim. Taki charakter mają występki umyślne polegające na zamachu na bezpieczeństwo powszechne, na zdrowie, wolność, godność lub nietykalność osobistą człowieka, na organ władzy lub administracji państwowej albo na działalność instytucji państwowej lub społecznej, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu lub uszkodzeniu mienia, w wypadku gdy sprawca działał publicznie oraz w rozumieniu powszechnym bez powodu lub z oczywiście błahego powodu, przez co okazał rażące lekceważenie zasad porządku prawnego. Oskarżony A. M. niewątpliwie działał w czasie zdarzenia publicznie, bez powodu i okazał rażące lekceważenie podstawowych zasad porządku prawnego. Więc zasadnym było przyjęcie także do kwalifikacji prawnej tego czynu art. 57a§1 kk.

Co do czynu IV:

Przestępstwo z art. 288§1 kk polega na zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatnej do użytku cudzej rzeczy. Przestępstwo zniszczenia lub uszkodzenia rzeczy ma charakter materialny. Jego dokonanie wymaga skutku w postaci unicestwienia rzeczy, uszkodzenia jej substancji albo spowodowania niezdatności do użytku. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić w obu formach zamiaru.

W świetle powyższego Sąd uznał, iż A. M. (1), we wskazanej w punkcie IV części wstępnej wyroku dacie, dokonał zniszczenia (szyba wystawowa) oraz uszkodzenia mienia pokrzywdzonego (reklama), w ten sposób, że kopał w szybę wystawową wskazanego sklepu przy ul. (...) w Ś. i dokonał jej wybicia oraz uszkodził reklamę znajdującą się na tej szybie. Przestępstwo z art. 288§1 kk jest przestępstwem materialnym, a wymagany ustawą skutek nastąpił - pokrzywdzony na skutek działania oskarżonego poniósł szkodę w mieniu pokrzywdzonego, której wysokość określił na niekwestionowaną w toku postępowania kwotę 800 złotych.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego. Dążył do orzeczenia kar sprawiedliwych, adekwatnych do winy oskarżonych i stopnia społecznej szkodliwości ich czynów, a także wobec A. M. przy czynie III wskazania z art. 57a§1 kk. Sąd

miał również na uwadze rodzaj naruszonego dobra prawnego, rozmiar szkód wyrządzonych przestępstwem, sposób i okoliczności popełnienia przestępstw oraz postać zamiaru i motywację sprawców. W chwili popełniania tychże przestępstw oskarżeni posiadali możliwość swobody w podejmowaniu decyzji co do swego zachowania.

Określając stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych Sąd miał na uwadze, iż godziły one w fundamentalne wartości, jakimi są prawo własności, wolność oraz zdrowie innej osoby. Godzili więc w dobra, które podlegają szczególnej ochronie prawnej. Przy tym doskonale rozumieją znaczenie podstawowych norm społecznych i granice pomiędzy wolną wolą a przymusem. Takie zachowania, jak oskarżonych, winny spotkać się z surowym potraktowaniem ze strony wymiaru sprawiedliwości. Na wymiar kar wpływ miały ponadto warunki i właściwości osobiste sprawców, ich stan nietrzeźwości w czasie popełnienia przestępstw, który wprowadzić nie został potwierdzony stosownymi badaniami, lecz do którego oskarżeni przyznali się w złożonych wyjaśnieniach, a także sposób życia oskarżonych przed popełnieniem przestępstwa, w tym również fakt, że każdy z oskarżonych był uprzednio karany sądownie, a K. G. dopuścił się czynów w warunkach recydywy określonej w art. 64§1 kk. Opisane w stanie faktycznym uzasadnienia zachowania oskarżonych wskazują na ich lekceważący stosunek do norm społecznych i prawnych oraz brak refleksji i krytycyzmu w zakresie popełnionych przestępstw. Spożyty alkohol usiłują usprawiedliwić swoje naganne zachowania i łamanie przepisów prawa. W toku postępowania nie wykazali żadnej skruchy, a wręcz A. M. twierdził, że to on jest osobą pokrzywdzoną (czyn na szkodę M. Ł.). Oskarżeni w żaden sposób swoją postawą i zachowaniem w trakcie całego procesu nie przekonali Sądu co do tego, że żałują swojego zachowania. Z tych też powodów koniecznym jest odizolowanie, choć na jakiś czas, oskarżonych od społeczeństwa, by mieli czas na wyciągnięcie wniosków, zmianę swojego nastawienia do obowiązujących norm prawnych, by nauczyli się szanować prawa jednostki oraz reguły panujące w praworządnym społeczeństwie.

Wymierzając oskarżonym kary pozbawienia wolności Sąd uznał, iż wyłącznie surowe kary bezwzględnego pozbawienia wolności stanowią będą właściwą reakcją na czyny oskarżonych i w efekcie doprowadzą do powstrzymania się przez nich od kolejnych zachowań przestępczych. Nie sposób przy tym w chwili obecnej postawić wobec żadnego z oskarżonych pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej. Oskarżeni, jak wynika z ich dotychczasowej postawy i zachowań, są sprawcami niepoprawnymi, wobec których uprzednio wymierzone kary okazały się nieskuteczne.

Okoliczności łagodzących wobec oskarżonych Sąd się nie dopatrywał.

Kierując się powyższymi względami Sąd wymierzył oskarżonym:

- za czyn I - K. G. - karę 3 lat pozbawienia wolności,
- za czyn II - K. G. – karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś A. M. - karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn III - A. M. – karę roku pozbawienia wolności,
- za czyn IV - A. M. - karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z dyspozycją i na zasadach określonych w art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzone za poszczególne czyny kary jednostkowe Sąd połączył oskarżonym węzłem kary łącznej i wymierzył:

- oskarżonemu K. G. - karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,
- oskarżonemu A. M. – karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczone kary jednostkowe, jak i kary łączne, pozbawienia wolności pozostają adekwatne zarówno do znacznego stopnia zawinienia oskarżonych, jak i znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez nich, a biorąc pod uwagę ustawowe zagrożenia karą za poszczególne przestępstwa, nie mogą być w żadnej mierze uznane za nadmiernie surowe.

Różnicując wymiar kar dla oskarżonych Sąd miał na uwadze ich rolę w popełnionych wspólnie przestępstwach i wykonywane czynności (zwłaszcza w zakresie czynu I), w którym bez wątpienia wiodącą rolę miał A. M., ale także miał na uwadze uprzednią wielokrotną karalność K. G. skutkującą popełnieniem czynów w warunkach z art. 64§1 kk.

Na mocy art. 57a§2 kk Sąd zobligowany był orzec od oskarżonego A. M. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego M. Ł., co było konsekwencją przyjęcia działania oskarżonego w warunkach z art. 57a§1 kk. Wysokość tejże nawiązki i jej zapłata nie powinna stanowić dla A. M. zbytnej dolegliwości, a tym mocniej uświadomi mu naganność jego zachowania.

Na podstawie art. 63§1 i 5 kk Sąd zaliczył oskarżonym na poczet wymierzonych im kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania w sprawie.

Z uwagi na złożony wniosek przez pokrzywdzonego T. P. oraz w wypadku szkody poniesionej przez D. H. (1) – z urzędu, Sąd orzekł (na mocy art. 46§1 kk) wobec obu oskarżonych stosowne obowiązki naprawienia wyrządzonych szkód pokrzywdzonym T. P. (solidarnie) i D. H. (1), dlatego też orzeczenia w tym przedmiocie zostały umieszczone w punktach IX i X części dyspozytywnej wyroku, by tym dobitniej uświadomić oskarżonym naganność ich zachowania i konieczność poniesienia odpowiedzialności, także finansowej, za popełnione przestępstwa.

Wskazać tutaj należy, iż w czasie orzekania przez Sąd w związku z nowelizacją ustawy Kodeks karny z dniem 01.07.2015r., koniecznym było ustalenie i zastosowanie - zgodnie z treścią art. 4 kk - ustawy względniejszej dla sprawcy. Zarówno brzmienie przepisów art. 280§1 kk, 275§1 kk, art. 157§2 kk, art. 279§1 kk, art. 288§1 kk, art. 160§1 kk, jak również art. 11§2 i 3 kk, art. 64§1 kk, 57a§1 kk i zasady w nich określone, nie uległy zmianie. Nie zmieniły się również zagrożenia karą przewidziane w tychże przepisach. Natomiast porównując uregulowania obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonych przestępstw oraz w czasie orzekania przez Sąd wskazać należy, iż przepisami względniejszymi w całokształcie dla sprawcy są przepisy obowiązujące od dnia 01.07.2015r. jako stwarzające dla sprawcy korzystniejszą sytuację procesową. Biorąc zaś pod uwagę orzeczone kary i ich wymiar nie miały zastosowania wobec oskarżonych orzeczenia związane z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, wykazujące największe różnice w porównywanych stanach prawnych. Konsekwencją przyjęcia powyższego było również zastosowanie wobec oskarżonych art. 85 i 86§1 kk, art. 46§1 kk oraz art. 63§1 i 5 kk, w ich obecnym brzmieniu, gdyż niemożliwym jest równoczesne stosowanie wobec tego samego oskarżonego przepisów dwóch różnych ustaw karnych tj. poprzednio i obecnie obowiązującej.

Stosownie do wniosku obrońców wyznaczonych oskarżonym z urzędu Sąd na mocy art. 618§1 pkt 11 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adwokatów E. L. i F. G. wskazane w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku kwoty brutto odpowiednio: 2169,72 zł i 1756,44 zł (tj. kwoty: 420 za postępowanie przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym oraz stawkę minimalną podwyższoną o 20% za każde dodatkowe posiedzenie sądu) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu. Zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2 ustawy prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu adwokatowi należy się wynagrodzenie w wysokości określonej w wyżej wskazywanym rozporządzeniu, dlatego orzeczono jak w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku.

W przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 05.11.2015r.), bowiem zgodnie z treścią art. § 22 cyt. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (01.01.2016r. – przypomnienie Sądu) stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Biorąc pod uwagę sytuacje materialne oskarżonych oraz fakt orzeczenia wobec nich kar bezwzględnych pozbawienia wolności, Sąd, na podstawie art. 624§1 kpk, zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarbu Państwa, zwolnił ich także od opłaty w sprawie (na mocy art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia

23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych), bowiem konieczność ich uiszczenia przez oskarżonych byłaby dla nich zbyt uciążliwa.